

מסורת הש"ס

(א) וְכִתְּבָהּ ב: וְשִׁנְהָ:
(ב) מִסְמָחִים לִי: מִטּוֹט יֵט:
מִנְהַרְרִין קִיבָה: (ג) וְיִקְרָא
(ד) וְקִדְוִשִׁין נִבָּל:
(ה) וְשִׁנְהָ מִסְמָחִים דִּינִימֹת
עַב. דִּינִי יִאֲסֻרִים לִינִי
טִיָּה: (ו) דִּקְ מִכ. אֲחֵר דִּישׁ
לִקְשׁ מִלִּלָּה: (ז) וְקִדְוִשִׁין
נִבָּל: (ח) דִּינִי:

גליון הש"ס

תום' דיה תועלה וכו'
ואספספתא בעלמא חזא.
ע"י מנחת עי מ"ב כס"י
דיה דמנחת: ב"א"י ברוב
כרס ובלח ב"ם' קשה לו
הא נחין כמיו גם בלה טל
מח"ס ברוב, ואם מין
כסאמי מיו גם דמרגן
טל נק' דהא דמרוסה
בק"א הייט דמרגן וילת
דנחא דמוות המין' בלתי
מיו טקסט וכוותי שפח
לחם דק"י כרסא דאלוין
גבר ש"ס דוחא:

מוסף רשמי

וְאִסּוּרֵי לִוְרִים, כֵּלָּה יִכְלֹה, וְאִסּוּרֵי לִוְרִים
מֵה שֶׁאֵין כֵּן בְּמַעֲשֵׂר דֹּלָפִי אִסּוּר
בְּכֵן אֵת הָאֵלֶּה מִשְׁאֵ"כ בְּמַעֲשֵׂר, כִּסְתָם
מַעֲשֵׂר מִמֶּנּוּ גִּבּוֹה הוּא וְהַמִּקְדָּשׁ כּו'
יָדִים, לְפִירוֹת שִׁדִּים שִׁטְמֹת שִׁנִּית
גִּבּוֹר בְּהֵן רִנָּן וְשֵׁנִי עוֹשֶׂה שְׁלִישִׁי
מְרוּמָה מֵה שֶׁאֵין כֵּן בְּמַעֲשֵׂר שֶׁאֵין
טַעַן רְחִילֵת יָדִים לְפִירוֹת דֹּלָמֵר מֵר
הַטּוֹט לִידוֹ לְפִירוֹת הֵרִי זֶה מִגִּבּוֹ
הִירוֹ וְכִי מוֹקֵמִין לֵה שֶׁ בְּחִגְיָה בִּפִּי
(דף ע"ב) וְהַעֲבֵר שָׁמָּה, לְטוֹמֹת
דְּאוֹרִייתָא מִשְׁאֵ"כ בְּמַעֲשֵׂר דֹּלָמֵר מֵר
טַעַן וְעֵלֶה אֲזֵל בְּמַעֲשֵׂר וּמִקְרָא יִלְפִין
לֵה בִּיבְחוֹת בְּפִרְק הָעֵרֶל (דף ע"ד):
וְעוֹלֵין בְּחֵלֶר וּמֵאָה, לְרִיבִין אֶחָד
וּמֵאָה וְעוֹלֵין וְאֵין בְּחֵלֶר בְּרֹב מִשְׁאֵ"כ
בְּמַעֲשֵׂר בְּטָעִיל בְּרֹב וְלֵא בְּעִי אֶחָד
יִמָּאֵה, וְעַל כִּרְחָק בְּמַעֲשֵׂר שֶׁאֵין לוֹ
חֻקְתָּא לֹא בְּפִירוֹת וְלֹא לְהַעֲלוֹת
לְיִירוּשָׁלַיִם אֶחָדֵם דְּלֵא אִית לֵיה
חֻקְתָּא דְּאִמּוֹר רִנָּן דְּבֵר שֵׁן לוֹ
מִתְרִיבִין לֹא בְּטָעִיל וְהֵכָּה בְּטוֹן שְׁטַמָּה
דְּלִית לֵיה חֻקְתָּא בְּאִרְכֵּה וְאֵין כּו'
שׁוֹה פְּרוּטָה לְאֹר בֵּר פְּרִייה הוּא אִם
לְדִקְחוּהָ כּו': דְּלִגְבִי תְּרוּמָה,
מִשְׁנֵה ז' חֲסִמְכָת בְּרִייה (פ"ב מ"א)
שְׁעִירֵה הִלְכָּן שְׁבִיבוֹתָא דִּירֵם קֹא מִנִּי
וְלֹא קוֹלֵי דִירֵה שְׁחָהּ הִיא
עוֹלֵה וּמַעֲשֵׂר אִתִּי עוֹלֵה: לֹא ס'ד,
דְּלֵא בְּטָעִיל כֵּלָּל אֲלֵא וְדִלִּי בְּטָעִיל בְּרֹב
קֶאֱחָרֵם: וְשִׁנְכֵם לְיִירוּשָׁלַיִם וְיֵאָל, לְקַמֵּן
וּמִשְׁנֵה דְּלִית לֵיה חֻקְתָּא לֹא בְּאִרְכֵּה
בְּפִירוֹת בְּחִילוֹל: דְּלֵא פְּרִיק, לֹא פִדָּה
מִמַּעֲשֵׂר עַד הֵנָּה שִׁיחַ מִעוֹת מַעֲשֵׂר
יִבְדּוּ: וְיִטִּי מַעֲשֵׂר, שׁוֹה חֲזִי
וְיִאֲמֵר הַמַּעֲשֵׂר חוּה מְחֻלְלִים עַל
יִטִּי וְשִׁנְכֵם דִּיש לוֹ מִתְרִיבִין:

דאורייתא ודרבנן לא מתערפי. לתפוס פרוטה זו בקדושה מעשר
שהמערב מן המורה בטל כרוב דכמי (שמות כג) אחרי כנים
ורבנן הוא למעשה הידע דיש לו ממירין לא ליביטיל
הלקוח אין איסור מעשר בזה אלא מדרבנן הילכין אין מלכרין
ועם זה לתפוס פדיוו ומנא שיה חצי פרוטה שהיה נאכל בלא
חילול אבל דחוקיה מעות הראשונות כבר נתפסו: וגיפי. חצי שיה
פרוטה מעשר שני של דמאי הלקוח מעט הארץ דאיסורו ופדיוו
דרבנן דמדאורייתא כל אדם נאמן על המעשרות: דלמא אפי
לאסויי. ודאי. ואז ומנא שיה חצי פרוטה שמי מערב נאכל בלא
חילול: וגיפי שני פרוטות. נחוש: ויחלל עולין מעשר שיה
פרוטה ומחלה. ונחלליה להאי מעורב על האין חצי פרוטה
וימירא דהוא ליה דחוקיה: מי סברת שיה פרוטה ומחלה. מעשר.
תפסא שני פרוטות. בקדושה דנמאי האין לאינטרפס כדדיהו
סברת נתפסו: פרוטה תפסא שיה פרוטה. מן המעשר: חצי פרוטה.
הטורח במעשר: אלו תפסא. לפרוטה שיה. ואפי' הטורח
יעטרף להשלים הדד הוה ליה דאורייתא ודרבנן. ואם באת לומר
דחוקיה נמי היי משכחת שיש עורף על ידי מי נתפס משכחת ליה
בנחלל מעשר כקלע שלם או בשקל או בצימר שאפי' איה
המעשר שיה אלא שלם פרוטות תפסא כל האיסר: וגיפי איה
שלם. ויחלל עליו מעשר כפחות דממיו: גיירא דלמא אפי לאסויי ב'
פרוטות. ומעשר בפרוטה ומחלה ומנא שיה חצי פרוטה נאכל בלא
חילול הלק עוב לו שיטע כרוב: ולישיילי. עם מעורבתו ויחללו
בירושלים: וגיפריקס. קס"ד כיש בו שיה פרוטה נמי קאמר:
ואפי'

מי הו' מורה לאתשולי עלה אי נמי שנתנה לכהן שאינו יכול בקומקום דמה (ממחה פ"ד קאמר רבי שמעון שזיר פסח אחת גזרינן דלמא אחי לאחוי ודאי וי"ל דהסח ליכא לתגור דלקא אחת גזרינן אקין אשמייהו דלמא מטרופי אורזייהו ודרינקן: **דלמא** מתעבות מ"ש אלמא מחללין מעשר עד פירוטות ואי"ל לנחמס שיש לי דמיית ארסכ דביהיוו ווא"ל דלמא מייטין פירוטות לבד דגדורו חסמא אשמייהו אורזייהו ודרינקן לא מטרופי: **ליהור** דגדורו

הזהב פרק רביעי בבא מציעא

ואסורים לזרים. פרש"י
איסורא ליכא
מצינו לפרשו הכי דתנן
מיתה וקומש ואסורים לזרי

ואסורים לורים יִהְיוּ נכסי כהן יְעֹלִים באחר
ומאה יִמְעֹנִין רְחִיצַת יָדִים ויהֶעֱרַב שמש
הַרִי אלו בתרומה ובכורים יִמָּה שאין כן
במעשר מאי מה שאין כן במעשר לאו מכלל
דמעשר במיל ברובא ואם איתא דחזקיה
הוּהוּ ליה דבר שיש לו מתירין וכל דבר
שיש לו מתירין אפי' באלף לא במיל וממאי
דמה שאין כן במעשר דבמיל ברובא דלמא
לא במיל כלל לא מצינא אמרת הכי דלגבי
תרומה חומרי תרומה קתני קולי דתרומה
לא קתני והא קא תני והן נכסי כהן לא סלקא
דעתך דתניא בהדיא 'מעשר שני במיל
ברובא' ובאזה מעשר שני אמרו במעשר
שארין בו שוה פרוטה ושנכנס לירושלים
ויצא ואם איתא לדחזקיה ליעבד ליה
לדחזקיה וניחלליה על מעות הראשונות
דלא פריק ונתי מעשר דאית ליה ונצטרפינהו
דאורייתא ודרבנן לא מצטרפי ונתי דמאי
דלמא אתי לאתווי ודאי ונתי שתי פרוטות
ונחלל עלייהו מעשר בפרוטה ומחצה ונחלל
האי על האיך יתירא מי סברת פרוטה ומחצה
תפסה שתי פרוטות לא פרוטה תפסה פרוטה
וחצי פרוטה לא תפסה הדר הויא ליה דאוריית'
ודרבנן דאורייתא ודרבנן לא מצטרפי
ונייתי איסר דלמא אתי לאתווי פרוטות
ושנכנס לירושלים ויצא ואמאי וליהדר
ונעיליה בשנממא ונפרקיה דאמר ר' אלעזר
'מזין למעשר שני שנממא שפרדין אותו
אפילו

יציראלמי משום גזל השבט
 שלהי ציורים חנן למה את
 נצחיהם עמלה משא"ב במח
 וקוהין עבדים וקרקעות וצו
 דפון בתרל דמעשאי שמי
 וצו ותרבירים למה משמע
 נגידים ו"ל דהאיב דצפיק חרש
 ממומן הדיוט הוא אי נמי
 הנהיה מהם שרי אבל עבדים
 ככר"מ ומן המורה שרי לקח
 דחמור צירולמי אל נחמי
 לא חלי נחמי בממיה מלל
 היא לנמי דחסיבה ארזאן
 ולנמעטי ארון ותכריכין דכנ
 דחמור פרק הערל וינמו
 ששומר לטון ממני שחמור
 וזימא לארון ותכריכיה ה"פ
 בעומתה היו כמו ארלה
 וי"ע חור

וּבְמִצְוֵי רַחֲצַת יָדַיִם.
טַעַן כְּדַלְמָה כִּי
מֵמִים מְדַבֵּר סוֹפְרִים אֶסְכּוּר בִּי
וְאֶסְכִּין: הִדּוּהָ לֵיהּ רַבֵּר שֶׁ
מִתְמַרְבֵּר בְּשֵׁאלָה כְּדַלְמָה כִּי
לֵי עֵלִיה עוֹד שֶׁאֵינָה כְּדַשׁוֹת
לֵי טַעַן כְּחֻלּוֹן וְחֻלּוֹן לֵי
וְיֵי וְחֵל דִּידֶה שְׁפִיר דִּלְקִין
וְאֶסְכִּין: פְּרוּמֹת וְחֵלֵי
כֹּחַ לְחֵלֵי שְׁלִימוֹת וְחֵלֵי
וְיֵי לְחֵלֵי לֵא טַעַן דִּידֶה לְחֵלֵי
כִּי בִי כִי כִי שׁוֹה פְּרוּמֹת
כִּי וְחֵלֵי מִשְׁמַע אֶפִּי לֵא

בג.

ואסורים צוים. פרש"י דמסוס מעשר קתיו לה לאשמעי' דאפי' אסורה ליכא ומיחו במסכת חלה (פ"א ח"ט) לא מנינו לפרשו הכי דמן המס החלה והכסורים חייבין עליהם מיתה וחומס ואסורים לזרים ולא קתיו מה שאין כן במעשר וי"ל דמפרש בירושלמי ואסורים לזרים אפילו חצי שיעור או לאורייתא או דרבנן דפלגי רבי יוחנן ור"ל בפרק במתא דיומא (דף ע"ד.) ואין לפרש דאסורה לזרים אפי' על ידי פדיון דבפרק הערל (בבבא ע"ד.) אמר אין לה פדיון (שיריהס):

ועולה באחד ופאה. כספרי דרש
ממקדשו ממנו דתרומה
עולה באחד ומאה ועולה וכלאי הכרס
באחד ומאתים דמתוך שכלל איסורו
כפל עלייתו * ואסמכתא בעלמא וכלאי
דמדאורייתא תרומה ועולה וכלאי
הכרס בעלים * כרוב צינע וצלה כס'
כשאר איסורין דבפרק הנוקין (גיטין
דף ד: ד: גבי פלו ונתפצלו קאמר והא
הכל דמדאורייתא צלט כרוב וצפ'
כל הכשר (חולין דף קטו: ופס' ד"ה ומה)
וצפ' כל שעה (פסחים דף כד: ומה)
יליף איסור הנאה בבשר בחלב מק"ו
דעולה ולא פריך מה לערלה שז'
צריכה אחד ומאתים להצטלט ובפרק
הערל (בימות ד' עג: דחשיב מחפ"ו
דחי צירומה ולא במעשר ולא חשיב
אחד ומאה והאם נמי * אמר ר' יוחנן
והוא שרבו חולין על התרומה:
באחד ופאה. עולין מאיסור
להיתר ולוקחים מזה
אחת ועומים להכל כדקמן במסכת
ערלה (פ"ב מ"א) תרומה ותרומת
מעשר עולין בק"א * וצריך להרים
הערלה וכלאי הכרס במחטא * ואחד וצין
צריך להרים וטעמא דצריך להרים
טעמי צירומה מבשר איסוריה מפרש

[illegible]

ובשעונך רחצתי ידים. אפילו למגע דאילו לא תילה אף למעשר טעון כדלמך כפ' השוחט (חולין דף ג'): כל הטעון ביאת מימין מדבריו אסור בתרומה ומוחר במעשר דברי ר' יוחנן וזכרתי לאסרין: **זהו דבר שיש בו פתירין.** ואשר תרומה נמי יס' לו מתירין בשלל כדלמך כפ' הנדר (הרד"ק ע"י ג'). כלל דלמך הכס' ל עליה עוד שאינה נכשלת: **דלמא אתי לאתויי ודאי.** וא"ת ל' י טבל בחולין ואמר לי רבי טרפון לך וקם בשוק ופשט עלי ואל' י: ודאי ידיע שפיר דאין מתפרשין מן החיוב על הפטור אבל כלל לא ידע שפיר דאין חזק דתנן (מ"ה פ"ח) הפטור קטע אור לפרוטות שלימות וא"כ אותו פסוק מפרטות אוכל בלא חלול י"ל דהתם לא טעי ידיע דחזי פטוטה לא תפסה אבל הכא טעי דלא י"ל גבי אין בו שום פטוטה לא פריך הכי דלאורי ברחוק מירושלים י"ל ואלא משמע אפי' לא יא' אלא פסיעה אחת ואמאי ונעיייל: כרבי

עין משפט
נר מצוה

[illegible]